

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Ved Chr. Zahrtmanns Død

Citation: Rode, Helge: "Ved Chr. Zahrtmanns Død", i Rode, Helge: *Den stille Have*, 1922, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_08-shoot-workid57667/facsimile.pdf (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: Den stille Have

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

VED CHR. ZAHRTMANN'S DØD

Ak, Fuglebakkens Blomsterpragt
— nu gik din glade Herre bort,
mens røde Roser staar paa Vagt
om det forladte Fort.

Den Fæstning bag en Blomsterhær
blev bygget af en tapper Haand,
som værnede et Farveskær
og Lyset i en Aand.

Værn var der i den hvide Mur
mod koldt og ondt, mod Svamp og Mug,
men aabent var den Gamles Bur,
som Blomst, for Sol og Dug.

Den dybblaa Dør stod vidt paa Gab
til Fest og venlig Sammenkomst.
Der sad den Gamle med sin Stab,
som i en Kæmpeblomst.

Han sad helt bred og mindetung,
som den der snart har set alt,
men vennesæl og hjerteung,
saa snart der blot blev kaldt.

Mens Solen styrede sin Kaas,
der øste ham hans Skæppe fuld,
den funkede i Messinglaas
og gamle Rammers Guld.

I Silkespind paa Væg og Stol,
i Billedernes Farveglød
blev Glimt af Sol til tifold Sol
og alt fik Blomsterlød.

Han sad i sine Drømmes Sal
af Blaaf og Guld, Viol, Karmin
og tømte ud sit Livs Pokal
til sidste Draabe Vin.

Han hviled i et Farvespil
af Før og Nu og vented glad,
imedens Natten stunded til
paa hvad? — Vi ved ej hvad.

Det er jo tungt at rejse bort
fra det som Hjertet holder af,
men Viljen sætter Haardt mod Haardt
og Drøm mod Død og Grav.

Da Stunden kom: Du skal afsted
til Mørke, Smerte, Nat og Død —
han tog vel Farvespillet med
og Sindets dybe Glød.

For sidste Gang paa Livets Strand!
Sæt Sejl, læg fra, glid hastigt bort,
styr frem mod Horisontens Rand!
Ret frem er Vejen kort!

Paa Stranden laa det gyldne Rav
og Sneglehus og Perlemor.
Derude gik det store Hav
hvor Lysets Blomster gror.

Glid bort — svind hen i Solgangsskær
i fjerne Stjerner's Straalespil,
alt det vi ej kan gribe her,
men som jo dog er til.

Spil nu Musik en Søragesang,
men blidt. — Den søde Melodi
skal følge Sjælens Pilgrimsgang,
som ender fuglefri.